

Recital Mădălina Claudia Dănilă

Al doilea recital de pian din festivalul “Meridian” a fost cel al Mădălinei Claudia Dănilă: în ultima zi a festivalului, duminică 20 noiembrie, tână pianistă a cântat un program în care au predominat lirismul, finețea coloristică și contemplația. Pianistă serioasă, cu multiple apariții publice în ultimii ani și cu o preocupare evidentă pentru repertoriul contemporan, Mădălina Claudia Dănilă a deschis recitalul cu suita *Creionări* a compozitorului moldovean Vlad Burlea (n. 1957), muzică poetică, în mare parte de inspirație folclorică, pe care a cântat-o cu înțelegere și rafinament timbral. S-a putut constata de la bun început o frazare atentă, explicită, cu grijă pentru detalii: discursul muzical este ponderat, elaborat, coerent; surprizele, paroxisme, contrastele mai puternice ar fi binevenite în această retorică.

În *De sonata meditor* a lui Ghenadie Ciobanu, la ora actuală probabil cel mai cunoscut compozitor din Republica Moldova, cele patru secțiuni distincte, contrastante, corespunzătoare subdiviziunilor unei expoziții de sonată, par a avea și funcțiile celor patru părți ale sonatei. Mădălina Claudia Dănilă a stăpânit cu naturalețe problemele pianistice diverse - pasajele în note duble, planurile sonore, lejeritatea strălucitoare a tușeului în secțiunea a treia, trilurile ultimei secțiuni amintind vag prin scriitură Sonata a 10-a de Scriabin.

Prezența trompetistului Sergiu Cârstea în recital a fost o alegere inspirată: varietatea timbrilor trompetei a completat în mod fericit paleta bogată a tinerei pianiste. În piesa *Dark Memories* a compozitorului sloven Dušan Bavdek (n. 1971) zone scurte de melodie acompaniată alternează cu dialogul dintre cele două instrumente - în ambele ipostaze, Mădălina Claudia Dănilă s-a adaptat perfect partenerului. Sonoritățile colorate ale pianului au intrat într-un joc subtil cu monodia elegiacă a trompetei, cu momente misterioase, amintind de atmosfera unor piese ale lui Miles Davis; o creștere mare spre momentul culminant ce a dat coeziune întregului a precedat sfârșitul piesei în *perdendosi*, sugerând disoluția. Nu în ultimul rând, pianul a oferit un cadru metric de nădejde pe care trompeta a putut să desfășoare în deplină siguranță formule ritmice mai complexe.

Piesa Elenei Apostol, *Puzzle* pentru trompetă solo a alternat fraze vioaie, energice, dificile instrumental, cu scurte momente lirice. Zigzagurile intervalice, ritmurile săltărețe, alternanța stărilor au sugerat ideile de joc și de mozaic; momentele meditative au sunat enigmatic, Sergiu Cârstea reușind să transmită convingător sensurile acestei piese dinamice și concise.

Piesa lui Fred Popovici, *Concentrice* pentru pian solo solicită niște abilități pianistice și intelectuale mai puțin uzuale: ritmul nu este notat; notele scurte se cântă quasi-staccato, pianissimo, rubato. Salturile dintre ele, estimarea timpului în care trebuie să “încapă” fiecare zonă de densitate sonoră diferită nu sunt de loc lesnicioase. Gândirii

rapide, reflexelor precise, agilității trebuie să li se alăture un simț al elasticității timpului muzical.

În final, am auzit piesa *Wege nach Bergland* op.79 pentru pian, scrisă în 2002 de compozitorul austriac Klaus Ager, născut în 1946 - muzică frumoasă, contemplativă, în care se simte influența lui Messiaen.

Așadar, publicul s-a bucurat de un recital armonios, sub semnul echilibrului și al bune măsurii. Cu timpul, un plus de incisivitate va completa, sperăm, stilul interpretativ al acestei artiste sensibile și inteligente.

Lena VIERU CONTA

Pianiștii Festivalului Meridian 2016

La sfârșitul festivalului « Meridian 2016 » - o ediție reușită, cu muzici diverse, ansambluri și soliști de calitate, cu public select, nevoia unei sinteze s-a concretizat, printre altele, și în câteva gânduri despre pianiștii auziți. Formația de pianist nu mă face, cred, să-i ascult cu mai multă atenție, ci poate cu înțelegerea care vine din interiorul meseriei.

Pianistul e un solitar prin excelență - practica sa orchestrală e de regulă mai restrânsă ca cea a unui violonist, de pildă. Pianistul e orgolios - poate cânta reducții ale unei orchestre întregi; în muzica de cameră - trio-uri, cvartete - are timbru distinct și rol de coordonare a ansamblului; ca acompaniator trebuie să se adapteze la partener, uneori să se estompeze, chiar dacă instrumentul său -

“regele instrumentelor” - sună mai puternic. Orgoliul are un preț: există soliști care nu știu să lase orchestra pe planul întâi când muzica o cere, cum există pianiști care au dificultăți de a funcționa într-un ansamblu; există și pianiști-parteneri ideali.

În festivalul « Meridian 2016 » au cântat pianiști cu personalități și tipuri de activitate diferite. Am auzit un solist de calibrul, cunoscut în repertoriul mare clasic și romantic și mai rar auzit în muzica contemporană - Mihai Ungureanu - interpretând cu bravura în duo cu excelenta violonistă Diana Moș o piesă solicitantă a lui Nicolae Brânduș, care, până a se dedica în întregime compoziției, a fost el însuși un foarte bun pianist. În festival au cântat doi compozitori - pianiști de prima mână: Andrei Tănăsescu și Mihai Măniceanu: interpreți-creatori, ale căror apariții în concert sunt totdeauna incitante. (Îmi aduc aminte de un concert cu orchestra Conservatorului, prin 1978, cred, când o sală arhiplină, în picioare, îl aclama pe Andrei Tănăsescu după un Ceaikovski nr.1 fulminant). L-am reascultat pe Remus Manoleanu, solistul despre care Gabriel Amiraș spunea că nu are limite tehnice, ca acompaniator rafinat, făcând muzică de cea mai bună calitate în recital alături de soprana Bianca Manoleanu. Am auzit pianiști dedicați muzicii de cameră în lucrări variate, dificile, toți răspunzând solicitărilor cu cea mai mare probitate profesională: Andrei Podlacha - pianistul ansamblului

Mădălina Claudia Dănilă

Traiect, Rodica Dănceanu - în ansamblul Archaeus, Diana Spănu Dănilă în trio-ul Mozaic. În festival a cântat, în trio-ul Contraste, și Sorin Petrescu, solist al Filarmonicii „Banatul”, unul din cei mai activi susținători ai muzicii contemporane românești, la fel de bun în repertoriul tradițional și în cel de avangardă. Mihai Murariu, pianist-compozitor și atlet la propriu și la figurat, este întotdeauna precis, inspirat și interesant; Diana Vodă rămâne fidelă acompaniamentului vocal, fiind în primul rând compozitoare. Generația cea mai tânără a fost reprezentată de Eva Butean, sensibilă și stăpână pe instrument, solistă și parteneră în duo în concertul Ansamblului AdHOC din Cluj, de talentații Mădălina Claudia Dănilă, Roman Manoleanu și Iulian Ochescu. Alfredo Ovalles, pianist venezuelean cu background mixt - clasic și pop - a vădit prezență scenică și adaptabilitate în recitalul pe care l-a susținut cu Matei Ioachimescu, flautist cu carieră internațională în plin avânt. Ana Gaceva a promovat cu profesionalism muzica macedoniană și britanică, dar și românească, în recitalul său.

Scriind despre pianiști, nu îmi închipui neapărat un festival de muzică contemporană pentru pian, în care un maraton de recitaluri ar pune interpreți valoroși în competiție. În artă, lucrurile se decantează în timp. Deocamdată, la sfârșit de festival, rămân demne de laudă perseverența și curajul celor care se consacră acestei meserii solitare, instrumentului - rege sau nu - și unei muzici încă prea puțin înțeleasă de publicul larg.

Lena VIERU CONTA

Un reușit concert al Orchestrei Reprezentative a Ministerului Apărării Naționale

Luni, 16 noiembrie 2016, la Studioul de Concerte „General Dumitru Eremia” din cadrul Serviciului Muzicilor Militare, prima formație de suflători a Armatei și a României - Orchestra Reprezentativă a Ministerului Apărării Naționale a susținut un program sub conducerea artistică a inspectorului muzicilor militare, colonelul Aurel Gheorghiiță, și dirijat de locotenent-colonelul Liviu Voicu.

Studioul de concerte este impresionant prin arhitectura exterioară și interioară, prin scena largă și încăpătoare, prin capacitatea de a asigura o asistență de public de peste 200 de persoane. Orchestra Reprezentativă a Armatei este formația de suflători căreia îi este solicitată prezența la protocoalele militare și de stat, dar în împrejurări neconvenționale, cum sunt cele din sala de concert, în ansamblu mai apar și alte instrumente de suflat ceea ce, sonor, creează o interesantă vibrație timbrală, spre aprecierea ascultătorilor.

Din punct de vedere tematic, programul concertului a cuprins o mare varietate de titluri care, în mare majoritate, au fost scrise în ultimii ani pentru fanfară și, în genere, circulate interactiv între muzicile militare ale armatelor aliate din statele membre NATO sau din cele ale statelor Comunității Europene. În această privință și în contextul strict al acestui gen instrumental, am avut satisfacția să mă transpun cu sonoritățile acestei orchestre de suflători și cu arta dirijorului Liviu Voicu în diferite realități istorice, în ambianța unor muzici de gen, al muzicii de întruniri dansante și chiar în lumea muzicii de film.

Colonelul Aurel Gheorghiiță, actualul șef al Serviciului Muzicilor Militare și inspector pentru arma muzici militare, este o personalitate majoră în acest domeniu, un profesionist adevărat, capabil să coordoneze

cu succes întreaga activitate specifică. Locotenent - colonelul Liviu Voicu are un talent deosebit de a controla spre succes și spre efectul dorit o masă de instrumentiști, fapt care în mod cert presupune alte modalități de a fi dirijată, în care sens se cere o specializare specifică.

Concertul a debutat cu două titluri tradiționale ale genului, respectiv, marșurile

Treceți batalioane române Carpații!, în varianta oferită de Iosif Romulus Botto, în vâltoarea Primului Război Mondial, și *Drum bun* cu muzica de Alexandru Flechtenmacher din opereta sa *Vivandiera* cu versurile de Vasile Alecsandri, în care este evocată campania voluntarilor români în Războiul din Crimeea, de la 1856. Apoi, sub aceeași acoladă, fragmente din *Suita simfonică* scrisă de Tiberiu Olah pentru muzica filmului *Mihai Viteazul*, în aranjamentul Generalului locotenent Emilian Ursu. A urmat *Valsul nr. 2* din *Suita de jazz* de Dmitri Șostokovici.

În continuare am ascultat diferite muzici scrise de compozitori abilitați în scrierea partiturilor pentru fanfară. În aceste lucrări am recunoscut bijuteriile sonore *Valurile Dunării* de Iosif Ivanovici - remarcabil compozitor al Armatei și fost inspector al muzicilor militare -, *Dunărea albastră* de Johann Strauss, *Hanuka*, *Humoreska op. 101, nr. 7* de Antonin Dvorak și alte teme în vogă din muzica latino, muzica vieneză, muzica nord-americană, cea africană, polci, tangouri și teme de jazz.

În final, am apreciat talentul artiștilor din formația instrumentală și a dirijorului lor de a crea antren și voie bună și, totodată, de a aborda unele pagini de nivel simfonic și de valoare superioară din literatura marii muzici.

În mod cert, pe lângă seriozitatea profesională a dirijorilor, a instrumentiștilor și a repertoriilor, în pregătirea reprezentațiilor de concert, în incinte închise sau în aer liber, este de dorit să fie atras un regizor și un scenograf, pentru a asigura succesul spectacular.

Mircea ȘTEFĂNESCU